

Věvec
nejkrás-
nějších
písní
Matce
Boží

Ti - sic - krát po - zdra - vu - je - me Te - be

PRAHA-LHOTKA 1941

Čin mrzký, zbabělý a blasfemický
a bez kultury, pod každý mrav lidský!
Jak smečka divá vrhli se na Tvůj obraz, Matko,
za šera noci, štítli se světla.
Ty s výše usmívala Jsi se bolnosladko
jak pravá máť, jež odpouští i synu pekla.
„Mé srdce vemte“, tichounce Jsi šeptla —
a sloup se pod nohou Ti řítí, láme — — —
ó hnus! Tvých dětí noha v prach Tě hnětla — — —

Však čest Tvou, Matko, obnovit my chcem, my chcem:

My přísaháme!

Xav. Dvořák.

**VĚNEC
NEJKRÁSNĚJŠÍCH PÍSNÍ
MATCE BOŽÍ**

VYDAL A ZASÍLÁ KLÁŠTER SALVATORIÁNŮ V PRAZE-LHOTCE

Imprimi potest.

Vranov u Brna dne 19. března 1941.

*P. Leonard Pauk S. D. S.,
provinciál salvatoriánů.*

Úvodem

Ve výklenku nad vchodem měli pěknou sošku Matky Boží. Chovali to posvátné místo jako oko v hlavě. Jednoho dne byli všichni domácí bolestně překvapeni. Výklenek byl prázdný a socha ležela rozbita na schodku.

Co tam v zapadlé vesničce učinil tajně jeden člověk, udělal na Staroměstském náměstí v Praze veřejně celý dav. V neděli 3. listopadu 1918 strhli Mariánský sloup, který tam postavila vděčná láska hrdinných obránců Prahy z roku 1648. Rodička Boží však dobře ví, že tuto její „popravu“ nevykonal český národ. Jen několik málo jedinců to bylo.

Teprve po dvaceti letech byl odčiněn zločin poštvaného lidu. Od roku 1937 stojí v Praze-Lhotce pěkný kostel Panny Marie — Královny míru. Nad hlavním oltářem pní mohutný sloup s obnovenou památnou sochou potupené Matky Boží. Starý sloup byl soukromým darem císaře Ferdinanda III. — nový sloup však postavil celý český národ. Vždyť dary na jeho vybudování se sešly z Čech, Moravy —

●

Duchovní správu tohoto památného kostela na pražské periferii převzali salvatoriáni — Společnost Božského Spasitele. Přišli do Prahy 15. září 1939. Jedním z jejich hlavních úkolů na Lhotce jest, vším možným způsobem usmírovati potupenou Královnu — — — Tak již v prvním roce působení dosáhli, že 26. května 1940 vysílal český rozhlas zásluhou Katolické akce velkou májovou pobožnost dětí pod názvem: Děti Královně máje. Téměř 500 chlapců a děvčat ze Lhotky a okolí vzdalo svůj hold Královně květů. Od nejmenších do největších vystřídali se u mikrofonu, aby zpívali a vyprávěli celému světu o nebeské Matce a o své čisté lásce k Ní.

●

Letos klademe k nohám Neposkvrněné tuto knížečku 30ti jedno- i vícehlasých písní. Nazvali jsme ji „Věncem nejkrásnějších písní Matce Boží“. Většina z nich je psána ve slohu lidovém, ne tedy v přísném církevním. Ty mohou býti používány jen k mimolitur- gickým pobožnostem jako: vložky k besídkám, k akademiím a hlavně k májovým pobožnostem. Všude se najdou děti, které rády zpívají, a které se hravě naučí těmto prostým, srdečným a lehkým melodiím. Stačí jen trochu dobrého vkusu a opatrnosti při nacvičování a jistě všechny vyzní důstojně. Pak se jejich hlahol ponese k nebesům jako nejkrásnější modlitba, jež se jistě zalíbí Matce Boží. A tak má i tento zpěvníček přispěti k usmíření potupené Královny míru.

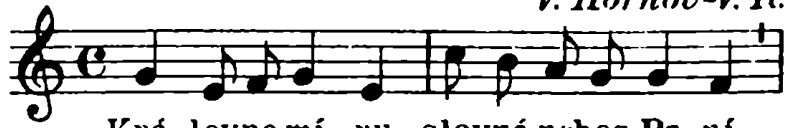
V Praze-Lhotce, dne 19. března 1941.

P. Jan Janků, salvatorián.

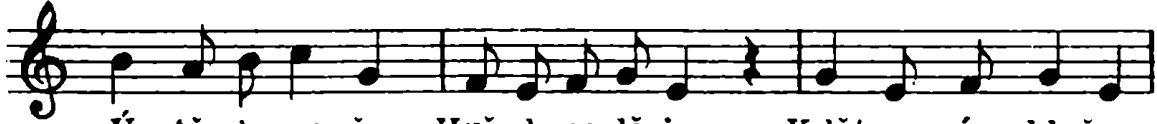

1. Královno míru

V. Hornov-V. Ř.

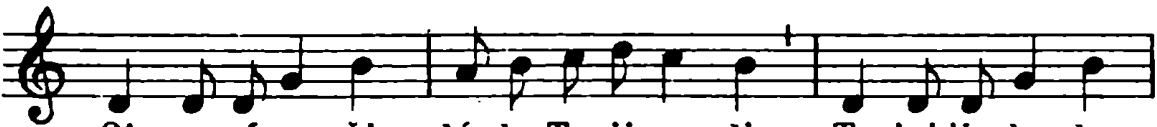
Krá-lovno mí - ru, slavná nebes Pa-ní,

Ú - tě-cho na - še, Hvězdo na-dě-je. K dětem svým skloň se,

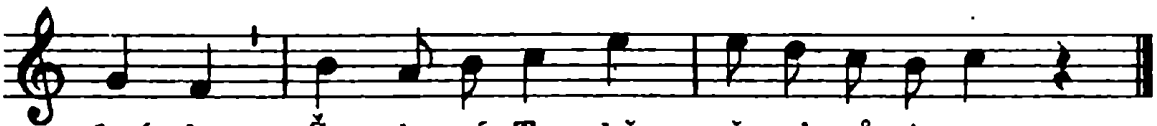
Matko mi-lo-vá - ní, při-mlu-va Tvá nám v bí-dě přispěje.

Ot - co-vé na - ši lás-ku Tvoji zna-li, Ty jsi jím by - la

mocnou ochranou, ne-zmlknou v Čechách ni-kdy Tvoje

chvá - ly, Če - cho-vé To - bě věr-ní zů-sta-nou.

2. Utišíš bouři nepokojných časů,
budem-li k tobě vroucně volatí,
zasvitne vlasti slunko v zlatém jasu,
v neklidné srdce mír se navrátí.
Matičko dobrá, odpusť také dětem,
které tvé srdce těžce zranily,
tisíce rukou věncí tebe květem,
podnoží tvé jsme slzou zrosili.

3. Oroduj za nás, žehnej české zemi,
vypros jí míru, zastav rozbroje,
zavane ráj k nám lásky perutěmi,
zaplesá na rtech písní pokoje.
Milá jsi byla Čechům po vše časy,
milými byli tobě Čechové,
oroduj za nás, Matko věčné spásy,
v ruce tvé kladem blaho vlasti své.

2. K nebesům dnes zalet', písni

K nebesům dnes zalet' pí-sni, tam, kde sídlí
Matka tvá, vy-po - věz jí co tě tí - sní, potě - ší tě Ma-ri-
a. Ještě ni-kdy ne-slý - chá-no, že kdo od ní o-sly-
šen; pros, i to - hě bu-de dá - no, budeš ji - stě po-tě-
šen. Ma-ri - a, o Ma-tič - ko, Krista Pá - na Rodič-
ko, usta - vič - ná pomoc Tvá ú - tě - chu nám podá - vá.

2. Syn tvůj jediný než skonal
na Golgotě bolestné,
k tobě, Matko, s kříže volal:
„Hle, syn tvůj, hle, dítky tvé!“
Konej přání Syna svého,
které vložil v ruku tvou,
chraň své dítky všeho zlého,
buď nám Matkou pomocnou!
Maria, ó Matičko . . .

3. Kolik duší v moci pekla
zmírá denně v hříších svých,
pro které kdys darmo tekla
drahá krev z ran Kristových!
Ujmi se svých kleslých synů,
nenechej je zahynout,
pomoz odložití vinu,
rač je k sobě přivinout!
Maria, ó Matičko . . .

4. Nedej, bychom zvyku zlého
okovům se poddali,
nedej, bychom Syna tvého
znovu ukřížovali!
Tělo, svět, zlý duch když svádí,
chraň nás, Matko, žádáme,
bychom zapřeli se rádi,
k tobě, Panno, voláme:
Maria, ó Matičko . . .

5. Když nás bída, nouze svírá,
k nebesům náš obrať hled,
kde, jak praví naše víra,
budem prosti slz a béd!
Vzdaluj od nás žal a tíseň,
duši naplň nadšením,
ať ti pějem vděčnou píseň,
až se sejdem s Kristem tvým!
Maria, ó Matičko . . .

3. Buď Matkou mou

1. Buď matkou mou, Ma-ri - a, ště-ští

mo - je, Tvým dí - tětem chci povždy být, jen v srdci

Tvém jsou vše-ho bla-ha zdro - je, jímž v ži-tí

chceš nás o - bla - žit. Ma-ri - a, slyš mé prosby

hlas, mou Mat - kou buď po vše - chen

čas, Ma - ri - a, slyš mé pros - by

hlas, mou Mat - kou buď po vše - chen čas!

2. Buď Matkou mou, Maria, sídlo
moje,
když bedra tíží těžký kříž,
vždyť v sterém bolu lkalo srdce
tvoje,
Ty sejmeš též tu moji tíž.
(:Maria, slyš . . .)

3. Buď Matkou mou, Maria, těcho
moje,
když v nemoci já k tobě lkám;
ó, tenkrát slyš, ó, utiš slzy
moje;
vtvou pomoc, Matko, spoléhám.
(:Maria, slyš . . .)

4. Buď Matkou mou, Maria, v každé době,
tvým vlastnictvím chci věčně být,
v tvém srdci volím zřídít stánek sobě
a v nebi u tvých nohou dlít.
(:Maria, slyš . . .)

4. Kvetou louky

Žák-Řihovský

1. Kve - tou lou - ky, kve - tou
2. Slun - ka ú - smév mi - le
3. Zvo - ny pě - jí se všech
4. Pan - no čí - stá, ve - sny

1. sa - dy, há - je sa - má pí - seň pta - čí, s věncem
2. zá - ří, te - plý vá - nek dý - še vů - ní, při - šel
3. vě - ží, slad - ké a - ve v dál - ky ší - ří, v koste -
4. krá - sa, ně - hy Tvé jest o - braz skvou - cí, radost,

1. v skrá - ni jí - noch mla - dý, krásný máj, zas po lem
2. máj, na kaž - dé tvá - ři, na všech ú - stech radost
3. lích zní pí - sně svě - ží, ol - tář zá - rem svě - tel
4. již to vše - cko já - sá, o - hlas lás - ky k to - bě

1. krá - čí, krás - ný máj zas po lem kra - čí.
2. trů - ní, na všech ú - stech radost. trů - ní.
3. hý - ří, ol - tář zá - rem svě - tel hý - ří.
4. vrou - cí, o - hlas lás - ky k tobě vrou - cí.

1. 4. Ví - tej, má - ji, mi - lý dru - hu, při - chod tvůj nám

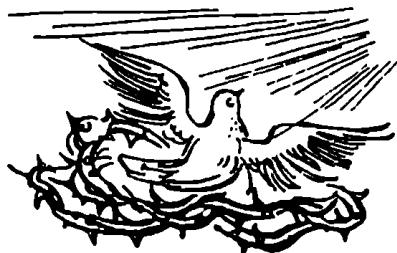

ra - dost sdí - lí, Mat - ka Bo - ží z raj - ských lu - hů

mi - lost - ně se k ze - mi schý - lí.

5. Zním obraz nevýslovné krásy

Zvolna

Žák-Sequens

1. Zním o - braz ne - vý - slo - vné

krá - sy, to, Ma - ri - a, jest o-braz tvůj, on

pro - vá - zel jak hvěz - da spá - sy svým

kouzlem ce - lý ži - vot můj. On můj.

2. Na klíně jsem jej poznal matky
a hluboce vryl v duši svou,
již tehdy svoje dětské zmatky
jsem k němu nosil s důvěrou.

3. Teď nade hrobem stojím skloněn,
vše prchlo, vše se ztrácí v nic,
tvůj obraz, Máti, nezacloněn
mi zbyl, ba září ještě víc.

4. Ó, obraze, na žití cestu
byls majákem mi zářivým,
jak toužím po nebeském městu,
kdy ideál svůj uvidím!

Otištěno se svolením z „Družinského zpěvníčku“.

6. Už se večer

Václav Nouza

1. Už se ve - čer k horám sklonil,

še - ro há - je vy - šlo vlán, od dě - din - ky

zvonek zvonil, echemlí-bal tmavou stráň. tmavou stráň.

2. Zmlká země stínů plná,
tichnou ptačí hovory:
sem tam ještě hlasu vlna
šeptá svoje nešpory.

4. Kéž bych Tobě, svatá Panno,
jak ten zvonek sloužit směl:
abych Tobě každé ráno,
celý život chvály pěl.

3. „Anděl Páně!“ chvíle svatá
jímá srdce žebráka:
a má duše prachem spjatá
tak by ráda v oblaka.

5. Až mi kdysi v poli Božím
zazní zvonku truchlý tón:
popřej, ať v Tvé ruce složím
srdce svoje — puklý zvon.

7. Rač sprovodit přes vlny

1. Rač spro - vo - dit přes

vl - ny všech loď - ku mi - lost - ně, kde

che - rub ú - cty pl - ný, Ti ple - sá ra - dost -

ně a po - moz jí ve bou - ři, jest -

li se vo - da krou - ží. Ma - ri - a, Ma -

ri - a, Ma - ri - a, po - mozi

2. Milosti plná Paní,
 rač našim krajinám
 Své dáti požehnání
 a pojd' odměnit nám;
 těm pak, již jsou v chudobě,
 jak těm, jež dlí v chorobě:
 Maria! Maria! Maria, pomoz!

3. U Boha vymoz pokoj
 a vypros jednotu,
 co zloba dělí, to spoj,
 hněv obrať v dobrotu.
 Nesvorní u Tvých nohou,
 ať zvat se bratří mohou:
 Maria! Maria! Maria, pomoz!

8. Mám v srdci něžný obrázek

1. Mám v srd-ci něž - ný o - brá -

zek, v nějž ka - ždý vlo - žen pů - vab,

vděk. V něj kdy - ko - li se za - dí -

vám, vždy na Ma - ri - i my - slí -

vám, jeť o - na na - děj je - dl -

ná, již cho - ré srd - ce mo - je

zná. V mé du - ši vlád - ne na trů -

ně, dík bu - diž ne - bes Krá - lov -

něl K ní lá - skou srd - ce mo - je

plá ————— jí slou - žit slast je

má; jen vě - čně zmí - rám o - ba -

vou, bych ne - ztra - til ji ví - nou svou.

2. Když ráno z lůžka povstanu,
v ten obraz zrak svůj s touhou
pnu
a dřív než k dílu zasedám;
v něj duše vetknu vroucí plam.
Ten pohled vždy mi nových sil
a nový oheň v ňadra vlil
a slední pozdrav na mých rtech
je ku Marii lásky vzdech.
K ní láskou . . .

4. Maria při mně bude stát,
mě chránit, bránit, ostříhat,
jen v duši-li vždy budu mít
všech ctností jejích sladký svit;
pak vyléčí mne ze všech ran
a boháč budu nazýván,
neb poklady mi všechny dá
když sama bude moje mzda.
K ní láskou . . .

3. „Ó, Maria, ty zdráva buď!“
tak v štěstí volá moje hrud,
„Maria!“ díím, kdy bolu tíž
mi nový v bedra klade kříž.
K Marii jdu, když hrozí boj,
jeť ona obrněný boj.
Marii patřím zítra, dnes,
jí zasvětil jsem žal i ples.
K ní láskou . . .

5. Až smrti uzřím sinou líc
a peklo duši půjde vstříc,
ten obraz v slabou chopím dlaň
a slední pohled upru naň —
dá Maria mi pravici
a v nebe přijme zářící,
kde bolu zproštěn, slávy třpyt,
jímž oděna, vždy budu zřít.
K ní láskou . . .

9. Matko přesvatá

1. Mat - ko pře - sva - tá, lás - kou
bo - ha - tá, — zdrá - vas, Pan - no Ma -
ri - al Pan - no pře - čis - tá,
za nás u Kri - sta při - mlou - vej se,
při - mlou - vej se, Ma - ri - al

2. V každém povzdechu
s nebes útěchu
sesílej nám, Maria!
V nouzi, nemoci
Boží pomoci
vyžádej nám,
vyžádej nám, Maria!

3. Jistý přístave
v plavbě klamavé,
zdrávas, Panno Maria!
Pro své radosti,
pro své žalosti
přimlouvej se,
přimlouvej se, Maria!

4. Spásy dennice,
orodovnice
u Ježíše, Maria,
ať nás vyprostí
z nouze, těžkosti,
přimlouvej se,
přimlouvej se, Maria!

5. V každém soužení,
v žalném toužení
potěš nás, ó Maria!
V smrti hodinu
za svou rodinu
přimlouvej se,
přimlouvej se, Maria!

10. Mé srdce láskou vroucí

Fr. Pius Cigánek S.D.S.

1. Mé srd - ce lás - kou

vrou - cí, Ma - ri - a, k To - bě plá, a

du - še mo - je ple - sá, že's do - brá Mat - ka

má. Tě chvá - lit kaž - dou do - bu, Tě

mi - lo - vat a ctít; toť tou - ha srd - ce

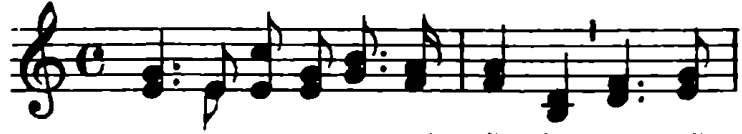
mé - ho: Tě ni - kdy ne - ztra - tit.

2. Než zrána na obloze
se slunce zaskvěje,
již píseň srdce mého
Ti chválu zapěje.
Maria, rajská růže,
kéž celý svět Tě zná
a krásou Tvojí skvoucí
kéž okouzlit se dá,

3. Každý ať zraky svoje
jen k Tobě obrací,
když bolest duši svírá
a srdce krvácí.
Tys útočiště naše
v údolí slzavém,
kéž jednou na tvém srdci,
Maria, spočinem.

11. Matko Boží nejsvětější

1. Mat - ko Bo - ží nej - svě - těj - ší, k To - bě

spějem v strastech svých; III je ctností nejskvě - lejších, záříš

ja - ko pad - lý sněh. Zdrá - va buď, Ma - ti - čko Pá - na, spá - sa

svě - tu Te - bou dá - na: Zdrá - vas, zdrá - vas, Ma - ri -

a, my pra - ví - me, že jsi Krá - lov - na. Zdrá - vas,

zdrá - vas, Ma - ri - a, my pra - ví - me, že jsi Krá - lov - na.

2. Dvanáctero hvězd svým leskem
zdobí Tvoji korunu,
milost Tvoje slunce bleskem,
září Tvého se trůnu.
Měsíc nohu Tvoji vzpírá,
ruka Tvoje žezlo svírá!
[:Zdrávas, zdrávas . . .:]

4. K svatostánku Páně s plesem
s Tebou, Panno, spěcháme!
srdce svá mu v oběť nesem,
Jemu patřit žádáme!
Kéž mu snaha naše milá,
pomoz, Máti přespanilá!
[:Zdrávas, zdrávas . . .:]

3. V Betlemě jsi porodila,
Panno blahá, spásu nám;
dej, by srdce naše spěla
povždy k ráje končinám!
Nechť nám svítí víra svatá,
které Jsi Ty brána zlatá!
[:Zdrávas, zdrávas . . .:]

5. Pozemskou až dokonáme
strastiplnou naši pouť,
vroucně, Matko, k Tobě lkáme,
nedej v hříchu zahynout!
Zasviť nám jak duha spásná,
Spasitele Máti krásná!
[:Zdrávas, zdrávas . . .:]

12. Vzpomeň, o Královno milá

1. Vzpomeň, o Královno mi-lá, že ne-

by - lo slý - chá - no, že bys ko - ho o - pu -

sti - la, když je kTo - bě vo - lá - no. Krá - lov -

no ne-bes mi - lá, ce-lý svět to dosvěd - ěu - je, že kdo

se Ti dů - vě - řu - je, na-dar - mo Tě ne-vzý -

vá. Ty ho sly - šíš, ne - o - sly - šíš je - ho

pros-by za-jis - té, je-ho pros-by za-jis - té.

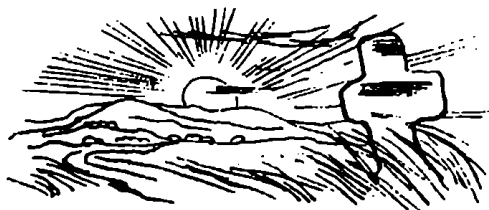
2. Kdo Tebe o pomoc vzýval,
zdaž nebyl vždy vyslyšen?
Kdo před Tebou slz vyléval,
v srdci nejsa potěšen?
Královno ...

3. Matko a Panno všech pannen,
k Tobě já se utíkám,
z hříšníků bídných já jeden
k Tobě o pomoc volám:
Královno ...

4. Před Tebou zde, Matko, klečím
s vědomím skormouceným,
ukazuji se Tvým očím
se srdcem lítostivým.
Královno ...

5. Slyš mé zkroušené vzdychání,
představ mne Synu svému,
pomoz k šťastnému skonání,
přiveď mne k Bohu mému!
Královno ...

13. Když den se nový rozednívá

1. Když den se no-vý ro-zed-
ní - vá, Tys mou vzpo - mín - kou, o Ma -
ri - al A ve ú - do - lí sl - za -
vém, Tě zdra-vím ran - ním po - zdra -
vem, a ve ú - do - lí sl - za -
vém, Tě zdra-vím ran - ním po - zdra - vem.

2. Když duši pokušení jímá,
Tys mou vzpomínkou, ó Maria,
a ve údolí slzavém,
Tě zdravím ranním pozdravem.

3. Když v životě se připozdívá,
Tys mou vzpomínkou, ó Maria,
tmu zažehná Tvá pravice,
mi světla vzejde dennice.

14. Ó Maria, v každé době

1. Ó Ma - ri - a, v kaž - dé do-bě vy-vo-
lí-me stá-nek so-bě v srdci tvo-jím nej-slad - ším, pokla-

du nám nej - draž - ším. K ně-mu jest - li se vi -

ne - me, v bou-ři svě - ta ne - zhy - ne - me; o - no

sly-ší dět-ský hlas, od-vrá - tí tru-chli - vý čas.

2. Ach, to srdce láska sama,
nejvroucnější z dcer Adama,
otevřeno v každý čas,
samo hledá, volá nás:
Pojďte ke mně, dítky moje,
požívejte z lásky zdroje;
kdo mne najde, život má,
tomu Syn spasení dá.

4. Že svět vidí Spasitele,
bydlícího v lidském těle,
ten div srdci Marie
veškerý svět děkuje.
Pod ním Ježíše nosila,
k němu vroucně jej tulila,
vyprosila, by Bůh Syn
zrušil dluhy našich vin.

i. Pojďme tedy rychlým krokem,
vroucným srdcem, žalným
okem,
když nás marný láká svět,
aneb hříchů svůdný jed.
Ku Marii pospíchejme,
jako dítky k ní volejme:
Ó Maria, matkou buď,
dítky svoje nezapuď.

5. K tobě tedy jako k Máti
chceme se vždy utíkat;
Matko, zachraň život náš,
z našich srdcí vinu smaž.
Matko, dej, ať v lásce tvojí
srdce naše nebe spojí,
tebe kdo nemiluje,
nemá srdce upřímné.

15. Láskou hoří k Tobě

1. Lás-kou ho-ří k To-bě, Má-ti, srd-ce

mé, nic ne-žá-dám so - bě, než jen lás - ky Tvé.

Mat-ko, ne - o - poušťej mne, pomni, že jsem dít - ko Tvé,

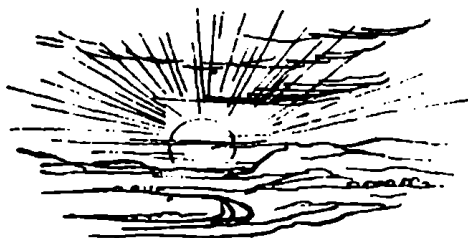
Matko, ne - o - poušťej mne, po - mni, že jsem dít - ko Tvé.

2.
Mládí květ odkvétá,
minou léta má,
ale k Tobě vzlétá
věčně duše má:
Matko, ...

3.
Srdce svoje, Máti,
Tobě poroučím,
rač je zachovati
vezdy čistotným.
Matko, ...

4.
K Tobě, Matko, zvedám
povždy oko své,
o pomoc Tě vzývám
v trudu hodině.
Matko, ...

16. Když slunce hasne

1. Když slun - ce has - ne

v čer - ván - ku, vše u - klá - dá se

ku spán - ku. Já vzpo - mí - nám, zda ce - lý

den byl To - bě, Mat - ko, ku cti jen. jen.

2. Snad starý zvyk mne uchvátil
a srdce Tvoje zarmoutil.
Teď hořce toho lituji
a polepšení slibuji.

3. Víím, Matko, že se nehněváš,
Tys bloudícím vždy soucit máš.
V Tvém oku tolik lásky zřím,
že v odpuštění doufat smím.

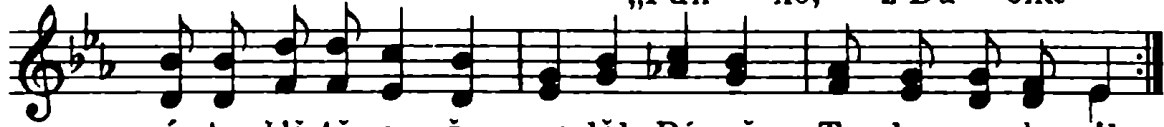
4. Až úsvit vzbudí nový den,
chci věrně sloužit Tobě jen.
O, Matko, Ty mně sílu dej,
mým předsevzetím požehnej!

17. O, Maria, útočiště naše

1. O, Ma - ri - a,
„Pan - no, z Du - cha

ú - to - či - š - tě na - še, an - děl Pá - ně Te - be pozdravil:
počneš Me - si - á - še, a - by lidstvo z hří - chů vy - ba - vil.“

Slyš, ó Mat - ko, zbož - né na - še zpě - vy, vyslyš prosby

dí - tek hří - šné E - vy, ať nám Syn Tvůj,

di - vem zro - ze - ný, ráj zasvrá - tí hří - chem ztra - ce - ný.

2.

Když Pán Ježíš, Bůh a člověk pravý,
dán jest tobě, Matce pozemské,
andělé, již Bůh věčně slaví,
z ráje spěli v luhy betlemské.
S nimi pějmě nyní v zkroušenosti:
„Sláva, sláva Bohu na výsosti“,
jen pros, Matko, ať duch pokoje
z říše míru k nám též zavěje.

3.

Matičko, tys provázela Pána,
když se na smrt za nás ubíral,
duše tvé se dotkla každá rána,
na kříži když za nás umíral.
S tebou v lásce líbám svaté tělo,
které za hřích světa v mukách pnělo,
s tebou líbám krve krůpěje,
z nichž nám vzešla spásy naděje.

4.

Syn tvůj milý v smrtelném svém boji
tobě Jana za útěchu dal,
nám pak všem své tělo a krev svoji
v paměť věčnou muk svých odevzdal.
O, náš Jezu Kriste, hřeby spjatý,
nejsme hodni jísti pokrm svatý,
Pane, rci jen slovo jediné,
ať náš neduh všechen pomine!

5.

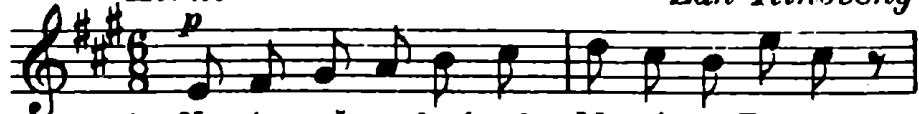
Když pak zvolal Syn tvůj: „Dokoná -
no,“
v těžkých mukách, v hrozném trá -
pení,
duše tvá tu zaplesala, Panno,
že je lidstvu dáno spasení.
Vypros nám. ať v ctnosti prospíváme,
a pouť zemskou šťastně dokonáme,
aby dal nám Syn tvůj na trůnu
s tebou věčné slávy korunu.

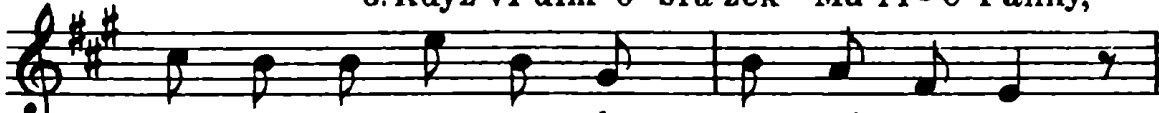
18. Obrázek Marie Panny

Mírně

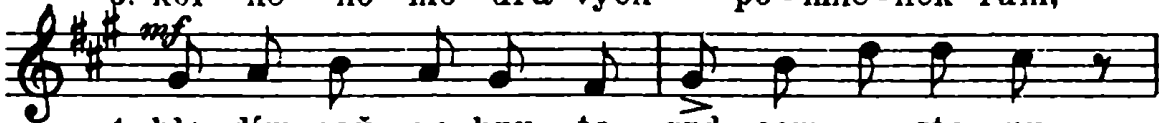
Žák-Řihovský

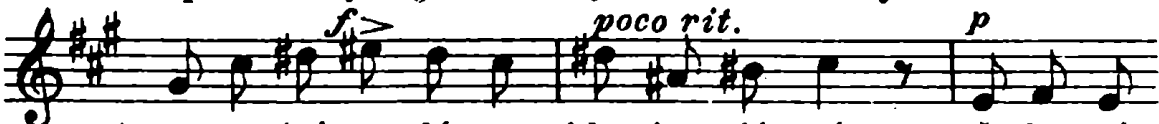
1. Na stromě o-brá-zek Ma-ri-e Panny,
2. Sežlou-tlý o-brá-zek Ma-ri-e Panny,
3. Když vi-dím o-brá-zek Ma-ri-e Panny,

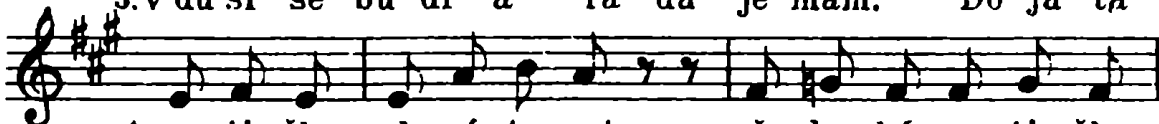
1. kol ně - ho mo - dra-vých po - mně - nek rám,
2. s vy - bled - lým rá - meč - kem po - mně - nek kól,
3. kol ně - ho mo - dra-vých po - mně - nek rám,

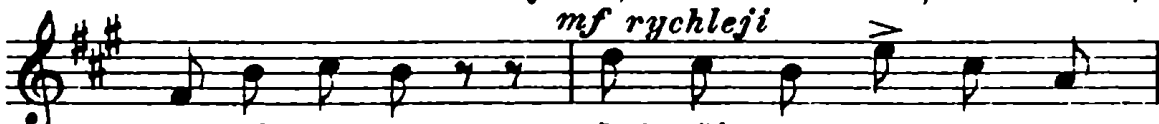
1. hle - dím naň po - hnu - ta srd - cem a sta - nu,
2. od mi - lé ma - ti - čky v mot - lit - bách cho - vám,
3. vzpo - mín - ky ja - ko ty hvě - zdi - čky ve - čer

1. pa - ma - tuj, vo - lá a hlas ten já znám; pře - dra - hé
2. vždy ve mně vzbuzu je ra dost a bol. Až ta - dy
3. v du ši se bu dí a rá da je mám. Do ja ta

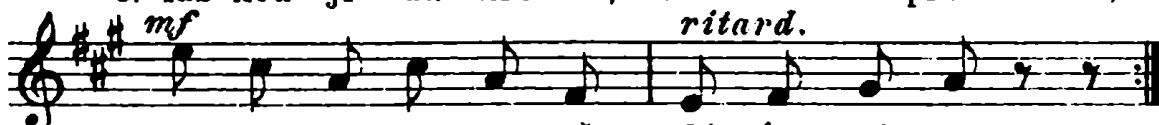
1. ma - ti - čky mlu - ví to ret, pře - dra - hé ma - ti - čky
2. ne - bu - du, je - jí děl hlas, po - mní, jak Ma - ri - a
3. ot - ví - rám mod - lit - by své, z o - bráz ku, ma - ti - čko,

1. mlu - ví to ret, pře - dra - hé ma - ti - čky
2. kdys o - bě nás od - da - ně po - jl - la,
3. o - ko mi tvé do du - še sví - tí - vá,

1. k do - bré - mu vzbu - zu - je, ú - tě - chu slí - bu - je,
2. v ža - lo - sti tě - šl - la, ra - do - stí bla - žl - la,
3. lás - kou jí za - hří - vá, vděč - no - stí pro - chví - vá,

1. za - zní - vá do - jem - ně z dávných mi let.
2. v ní na - še srd - ce pak na - jdou se zas.
3. k Ma - ri - i za te - be k mot - lit - bám zve.

19. O, kéž bych byla kvítkem

1. O, kéž bych by - la kvít - kem, jenž
z ja - ra za - zá - ří, bych pozdra - vit Tě mo - hla na
sva - tém ol - tá - ři. — Ma - ri - a, raj - ské
kví - tko, Ty znáš mé du - še cit a
v ne - bes - kém Tvém sa - du do - přej mi kvít - kem
být. Ma - ri - a, raj - ské kvít - ko, Ty
znáš mé du - še cit a v ne - bes - kém Tvém
sa - du do - přej mi kvít - kem být. —

2. O, kéž bych byla hvězdou,
bych zlatou září svou
Tvou ozdobiti mohla
korunu královskou.
Maria, hvězdo mořská,
Ty znáš mé duše cit
v královské Tvé koruně
popřej mi hvězdou být.

3. Kéž andělem bych byla
ku věčné slávě Tvé,
Tys však mne vyvolila
za skromné dítě své.
Já smím Tě Matkou zvatí,
o, Panno vznešená,
na srdci Tvém chci býti —
jsem věčně blažená.

20. Boha my chceme

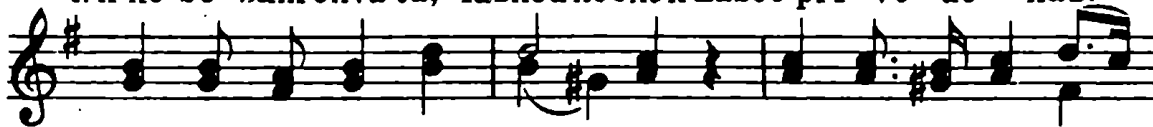
1. Bo-ha my chce-me, Ma-ri-a, Má-ti,
2. Bo-ha my chce-me! Vro-dín ať klí-nu
3. Bo-ha my chce-me! Ve ško-le na-ší
4. Bo-ha my chce-me! Cír-kev ať sva-tá

1. vroucí-li mů-žeš o-sly-šet hlas? Ne nechsvých dí-tek
2. láskoudí těch,kdož draží jsou nám, v slič-né ať dce-ři,
3. k doros-tu Bůh ať ho-vo-ří z věd,v mladých ať pr-sou
4. pravd je-ho věčných tlu-mo-čí hlas, přes blu-dy pev-ně

1. na-dar-mo lká-ti, Ma-ri-a Pan-no, ne - o-slyš nás!
2. v jarém i sy-nu přebý-vá ctnostmi Spa-si-tel sám!
3. i - de - ál ra-ší, na svatý kříž se u - pí - rá hled!
4. k ne-be - sům chvá-tá, láskou nechť k Lásce při - ve - de nás!

- 1-4. O, žeh-nej, Mat - ko dra - há, ty ví - ru na - ší

znáš, Bo - ha my chce - me, toť na - še

sna - ha, Bo - ha my chce - me, onť Král je

náš, Bo - ha my chce - me, toť na - še

sna - ha, Bo - ha my chce - me, onť Král je náš.

21. O Matko Božská

O Mat - ko Bož - ská s ne - bes
Sy - nem, jenž bol - ný z du - še pla - ší
sten a hřích a smrt svým ni - čí
ky - nem „Buď zdrá - va,“ vo - lám ro - ze -
chvěn. Slyš, o Ma - ri - a, na - še
lká - ní, nás moc - nou dla - ní v bo - jí
braň, zde u - štěď nám své po - žeh -
ná - ní a v ne - bi slad - kou u - kaž skráň.

2. K námvezří s trůnu věčné slávy, 3. Ať tvoje náš krok hledá stopy
v dol plný slz a rmutných béd vždy v spleti bujné světa cest,
a tužbu tvůj zrak zkojí smavý ať nevinu se štítu chopí
a v nebe promění se svět. a pokorou ti roven jest.
Slyš, o Maria, . . . Slyš, o Maria, . . .

4. Nás poruč Synu, který tebe
v trůn k sobě zdvihl v slávy jas,
ať jako tobě dá nám nebe
a stínů smrti zbaví nás
Slyš, o Maria, . . .

22. Oceánem pluje loď

1. O - ce - á - nem plu - je loď,

ku bře - hu ji do-pro-voď, hvěz-do moř-ská zá-ří-vá,

noc již vo - dy při-krý - vá. Ne - za - pa - dej

za mra - ky, vo - di - tel - ko na-ších cest,

dě-sí nás tmy při-zra-ky, jen Ty mů-žeš k cí-li vést.

2. Sesílil se větru van,
rozbouřil se oceán,
vlny lodí zmítají,
mraky ohněm šlehají.
Nezapadej za mraky . . .

3. Vyšla hvězda večerní,
naposledy zasvíť mi,
než mne živel rozdrť,
zvolám ještě před smrtí:
Nezapadej za mraky . . .

23. V Nazaretě pod palmami

1. V Na-za-re - tě pod pal - ma - mi

cha-loup-ka se u - krý - vá, nej - šťastněj - ší

me - zi vše - mi ro - di - na tam pře - bý - vá.

Pře - bý - vá tam Jo - sef sva - tý s Je - žíš - kem a

Ma - ri - í. U - vi - je - me vě - nec

zla - tý z rů - ži - ček a li - li - í. U - vi -

je - me vě - nec zla - tý z rů - ži - ček a li - li - í.

2. Nenajdeš tam stříbra, zlata
u chudého tesaře,
kvete tam jen láska svatá
v zimě jako na jaře.
A ta láska Boží zdobí
domek svaté Rodiny,
modlitba se z chyšky nese
dnem i každé hodiny.

3. Sotva v chatce ukáže se
první ranní červánek,
modlitba se vzhůru nese
k nebi jako skřivánek.
A než slunko zlatou září
políbí zem celičkou,
Josef s utěšenou tváří
spěchá v dílnu chudičkou.

4. Vykonává práci těžkou
pro miláčky vesele,
Ježíšek mu s drahou Matkou
slouží jako andělé.
Když pak ruka mdlobou klesá,
Boží Syn řeč rozpřádá
o Bohu, až srdce plesá —
On jim zákon vykládá.

5. Ježíšek jim nahrazuje
všeho světa klenoty,
On jim práci oslazuje,
zapuzuje trampoty.
Žádáš-li též blaze žíti
jako svatá Rodina,
Ježíška hled v srdci míti —
On tvá spása jediná.

24. Na lučnách

1. Na lu - čl - nách u po -

to - ka po-mněn - ka se roz - ví - jí. Je - jí

mod - ré oč - ko skrom-né po-zdra - vu - je Ma - ri -

1. Jak jsi krá - sná, Mat - ko mi - lá, a jak

vld - ný po - hled Tvůj! Když vše lás - kou za - hr -

nu - ješ, ta - ké na mě pa - ma - tuj. Ó, Mat - ko, ó,

Mat - ko, ó, pa - ma - tuj! Ó, pa - ma - tuj!

2. Svatá Panno přepokorná,
ku které svět v bolech lká,
která něhou nad bělostnou
holubici vyniká.
Královno, o slitovnice,
ty znáš strasti i žal můj,
nad všemi se smilováváš,
také na mne pamatuj.

3. Bolestná a požehnaná
útěchy jsi spásný zdroj,
když mne bolest, starost svírá,
rány moje, Matko, zhoj!
Smrt až oči moje zhasne,
pomocí svou u mně stůj,
na soudu až Božím stanu,
i tam na mne pamatuj!

25. Žehnej, Matko, národ náš

O Ma - ri - a, lás - ky
pl - ná, zdo - bo vý - šin ne - bes - kých,
mi - los - ti - vě shléd - ni na nás, sbo - ry
věrných dí - tek svých. Vlíd - né k nám vždy srd - ce máš,
žeh - nej, Mat - ko, ná - rod náš! Žeh - nej,
žeh - nej, žeh - nej, Mat - ko, ná - rod náš!

2. Maria, o Máti naše,
zůstaň naší oporou,
přimlouvej se za vlast naši
svoji mocnou modlitbou.
Vlídne k nám . . .

3. Maria, Ty's vždycky byla
naší matkou pomocnou;
Maria, i v budoucnosti
budiž naší ochranou.
Vlídne k nám . . .

26. Budiž vděčně velebena

1. Budiž vděč-ně ve-le - be-na,
 Mat-ko Bo-ží, Ma-ri-a, kte-rás, Bo-hem vy-vo-le-na,
 Spa-se-ní nám zro-di-la. Te-be ctí-me,
 mi-lu-je-me, srd-cem ce-lým, Ma-ri-a, a.

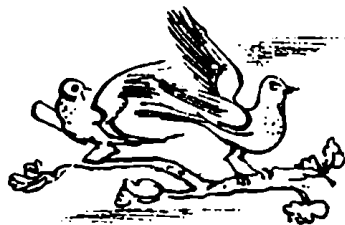
2. Viděl prorok měsíc smavý
 pod tvou nohou, Maria,
 dvanáct hvězd kol tvoují hlavy,
 sluncem celás zářila.
 Tebe ctíme . . .

4. Vypros nám, o drahá Máti,
 vypros milost, Maria,
 aby krása, podobná ti
 v srdcích našich zářila.
 Tebe ctíme . . .

3. Moudrost Boží zbudovala
 sobě stánek, Maria,
 by v něm jednou přebývala
 a z něho se zrodila.
 Tebe ctíme . . .

5. Na pozemském putování
 chraň nás hříchů, Maria,
 aby v rajském radování
 duše tebe spatřila.
 Tebe ctíme . . .

27. Ave, Maria

SOLO, nebo menší sbor.

Zdrá - va buď, Ma - ri - a,
 O Pan - no nej - čist - ší,
 K Tvé chvá - le, Ma - ti - čko,
 Krá - lov - no rá - je, zpěv náš se
 tys na - še spá - sa, Tvou lás - ku,
 ve - zdy chcem ží - tí, kéž jed - nou

k To - bě vznes v dál - né ty kra - je.
do - bro - tu ce - lý svět hlá - sá.
přá - no nám v rá - ji Tě zří - ti.

SOLO:

A - ve, Ma ri - a, a - ve, Ma ri - a,
SBOR:
Zdrá - va buď, Ma - ri - a, Krá - lov - no

a - ve, Ma ri - a, a - ve, Ma ri - a, Ma -
rá - je, zpěv náš se k To - bě vznes v dál - né ty

ri - a. A - ve, Ma - ri - a, a - ve, Ma -
kra - je: A - - - ve, a - - -

ri - a! A ve, Ma - ri - - - a!
vel A - ve, Ma - ri - - - a!

28. Mám v nebi drahou Matičku

1. Mám v ne - bi dra - hou

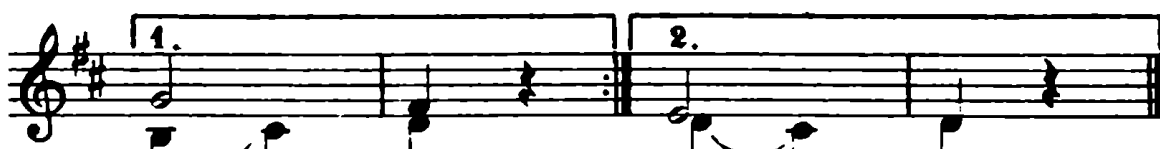
Ma - ti - ěku, Ma - ri - a je - jí

jmé - no. Še - ptám jí den - ně

v sr - dí - ěku, že lás - ky k Ní je

pl - no.

pl - no.

2. Když slunko ráno budí mě,
Jí prvně pozdrav dávám,
s Ní každou práci začínám
a s Ní ji dodělávám.

5. Jde smutná bolest cestou mou
a pláče steskem v tváři,
dávám ji v oběť Matičce,
ať hoří na oltáři.

3. Když večer sklání hlavu mdlou,
má duše k nebi vzlétá
a na dobrou noc Matičce
modlitby vínek splétá.

6. Tak její jméno milostné
a Její láska svatá
mě vede celým životem
a k nebi se mnou chvátá.

4. Jde radost s písní jásavou,
rozsévá štěstí v žití,
nesu ji k nohám Matičky,
ať lásce její svítí.

7. A jistě vím, až v západu
můj den se k hrobu schýlí,
že s drahým jménem „Maria“
má duše dojde k cíli.

29. Matičko Božské milosti

1. Ma - ti - čko Bož - ské

mi - lo - sti, sklo - niž k nám jas - nou tvář,

v ne - štěs - tí, bí - dě, v ža - los - ti

na - dě - je roz - něť zář, sl - zy nám stí - rej

ka - nou - cí, ú - tě - chu vlej nám v hruď,

hvěz - dou nás k bla - hu ve - dou - cí,

Ma - tič - ko mi - lá, buď! Ma - tič - ko mi - lá, buď!

2. Zvláště až smrt se přiblíží,
mlhou se zastře zrak,
v úzkost se duše pohřbí,
hříchů ji zděsí mrak,
laskavě na nás pozírej,
u lože, Matko, stůj,
chladný pot s čela utírej,
[:naději posiluj!:]

3. Z těla až duše odletí,
opustí na vždy svět,
přiviň ji ve svém objetí,
poceluj tvůj ji ret;
provoď ji k Pánu Ježíši,
aby ji vin zprostil,
v radosti svoji nejvyšší
[:na věky uhostil.:]

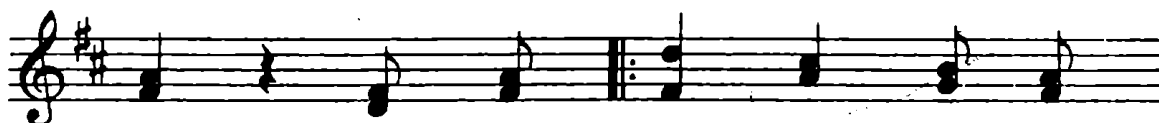
30. Večer tichounce se sklání

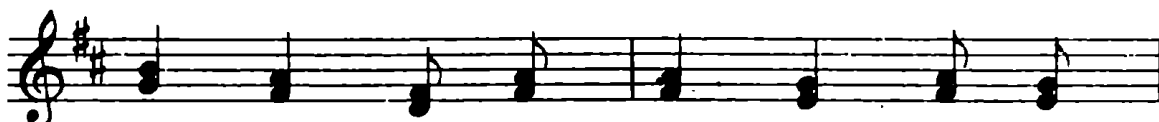
1. Ve - čer ti - choun - ce se

sklá - ní, den - ní skon - če - na čin -

nost, chcem po - zdra - vit Tě, Je -

ží - ši, dá - ti To - bě do - brou

noc. Chcem po - noc.

2. Věčná lampa před oltářem
věští Tvoji přítomnost,
andělé Ti libě pějí,
Spasiteli, dobrou noc.

4. Nemocným a opuštěným
přispěj, Pane, na pomoc,
zmírni bídu všem ubohým,
Spasiteli, dobrou noc.

3. Zarmoutili jsme dnes Tebe,
nečinili Ti radost,
zítra víc chcem milovat Tě,
Spasiteli, dobrou noc.

5. Dej nám svoje požehnání,
ochraňuj nás tuto noc,
nás a všechny naše milé,
rač popřát nám dobrou noc.

6. Dušičky pak ve očištění
vezmi, Pane, na milost,
vysvoboď je z ohně moci,
dej jim věčnou blaženost.

Zpívá se po ukončení májových a jiných večerních pobožností.

O B S A H

	strana
1. Královno míru	4
2. K nebesům dnes zaleť, písni	5
3. Buď Matkou mou	6
4. Kvetou louky	7
5. Znam obraz nevýslovné krásy	8
6. Už se večer	8
7. Rač sprovodit přes vlny	9
8. Mám v srdci něžný obrázek	10
9. Matko přesvatá.	12
10. Mé srdce láskou vroucí	13
11. Matko Boží nejsvětější	14
12. Vzpomeň, o Královno milá.	15
13. Když den se nový rozednívá	16
14. Ó, Maria, v každé době	16
15. Láskou hoří k Tobě	17
16. Když slunce hasne	18
17. Ó, Maria, útočiště naše	19
18. Obrázek Marie Panny	20
19. Ó, kéž bych byla kvítkem	21
20. Boha my chceme	22
21. Ó, Matko Božská	23
22. Oceánem pluje loď	24
23. V Nazaretě pod palmami	24
24. Na lučinách	26
25. Žehnej, Matko, národ náš	27
26. Budiž věčně velebena	28
27. Ave, Maria.	28
28. Mám v nebi drahou Matičku	30
29. Matičko Božské milosti	31
30. Večer tichounce se sklání	32

Ryl a tiskl Melantrich, Praha XVI.

Obálku a perokresby navrhl Antonín Machourek, akademický malíř
v Praze. — Cena 5 K.